

Hồi 34

Tối Độc Phụ Nhân Tâm

Nặt Băng Linh nằm dài trên tràng kỷ, Tiểu Ngọc ngồi xuống bên nàng. Nàng nhìn Băng Linh, điểm một nụ cười mỉm. Nụ cười mỉm của Tiểu Ngọc vẫn toát ra nét quyến rũ lạ thường, nếu không muốn nói nó còn quyến rũ hơn khi nàng ban phát nụ cười đó cho nam nhân.

Tiểu Ngọc nhỏ nhẹ nói:

- Tại sao nàng lại lụy vào nam nhân...

Băng Linh không đáp lời nàng, nhưng đôi lông mày thì ứng hồng.

Không nghe Băng Linh trả lời, Tiểu Ngọc hỏi tiếp:

- Ta hỏi nàng nhé... Giữa Ngạo Thiên và Sử Quách thì nàng thuộc về ai?

Băng Linh cau mày nghiêm giọng nói:

- Ta có cần nói với nàng điều đó không. Ta chỉ muốn biết Kim Ngạo Thiên đâu, và nàng đã làm gì Sử Quách?

Tiểu Ngọc nhướn mày.

- Nàng trả lời Tiểu Ngọc... rồi Tiểu Ngọc sẽ trả lời nàng. Chúng ta đều là phận nhi nữ chẳng giấu diếm nhau làm gì.

Băng Linh nuốt nước bọt rồi nói:

- Được... Ta trả lời nàng... Tử Quỷ Sử Quách và Triệu Nguyệt Băng Linh... chỉ là mối quan hệ giữa biểu ca và muội muội. Huynh ấy xem ta như xá muội của mình và ngược lại ta xem huynh ấy như biểu ca mà thôi.

- Thế còn Kim Ngạo Thiên?

Băng Linh lưỡng lự rồi nói:

- Khi ta và biểu ca đến Hàm Dương chỉ vì có thư của Thần Cái Cù Bá Nhâm. Cù tiên bối muốn biểu ca bảo vệ Ngạo Thiên...

Buông một tiếng thở dài, Băng Linh nói tiếp:

- Băng Linh lúc đó chẳng có chút suy nghĩ nào về Kim Ngạo Thiên. Nói thẳng ra ta chẳng có ân gì với con người này.

Tiểu Ngọc cướp lời Băng Linh:

- Nhưng sau đó thì nàng đã yêu Kim Ngạo Thiên?

Băng Linh im lặng nhìn Tiểu Ngọc. Nàng miễn cưỡng nói:

- Tiểu Ngọc... Ta biết nàng định đưa Ngạo Thiên vào bẫy tình nên ta muốn giúp huynh ấy... Nhưng lưới tình của nàng... khi ai đã vướng vào rồi không thể thoát ra được. Ta đã làm tất cả chỉ để gỡ Kim Ngạo Thiên ra khỏi bẫy tình... Nhưng những gì ta làm đều vô ích. Huynh ấy đã chết lịm trong bẫy tình của Mỹ Diện Đường Lang Dương Tiểu Ngọc.

Dương Tiểu Ngọc cười khẩy một tiếng rồi nói:

- Khi Dương Tiểu Ngọc đặt bẫy tình thì chưa một gã nam nhân nào thoát khỏi bẫy tình của Dương Tiểu Ngọc. Tất cả đều được chết trong vị ngọt của tình yêu. Chính vì thế ta mới tự cho mình cái ngoại danh Mỹ Diện Đường Lang. Nhưng cuối cùng vẫn có người thoát khỏi bẫy tình của ta... Ngược lại còn đưa ta vào sự mê muội bởi sự ngơ ngác của y nữa. Người đó là ai nàng có biết không?

Tiểu Ngọc chỗi tay, hơi chồm để đề lên người Băng Linh:

- Người đó là Kim Ngạo Thiên. Y đã sớm thoát ra khỏi bẫy tình và tương kế tựu kế gạt ta đó... y thoát được bẫy tình cũng nhờ có nàng.

Tiểu Ngọc niêng đầu ngăm dung diện Băng Linh:

- Nàng dù sao cũng là một mỹ nữ hiếm có trên đời này... Thảo nào y mới vượt thoát khỏi bẫy tình của Dương Tiểu Ngọc.

Băng Linh nghiêm giọng nói:

- Chỉ vì vậy... nàng hận Ngạo Thiên?

Tiểu Ngọc nhướn mày:

- Tiểu Ngọc đâu có hận Ngạo Thiên... Người ta hận là Triệu Nguyệt Băng Linh và Tửu quỷ Sử Quách.

Băng Linh buông tiếng thở dài rồi nói:

- Băng Linh làm gì nàng hận?

- Sao không hận nhỉ? Tửu quỷ Sử Quách và Triệu Nguyệt Băng Linh đã gieo vào tâm tưởng Kim Ngạo Thiên ta là Mỹ Diện Đường Lang một dâm nữ đốn hèn nhất trong cõi đời này.

Băng Linh buột miệng nói:

- Băng Linh nói sai ư?

Tiểu Ngọc sượng chín mặt khi phải nghe câu nói này thốt ra từ cửa miệng của Băng Linh. Nàng nhìn chăm chăm vào mắt Băng Linh, gằn giọng nói:

- Nàng nói không sai... Ta đúng là một dâm nữ nhưng hãy nghĩ lại xem vì cái gì mà Dương Tiểu Ngọc là dâm nữ?

Nàng hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Người ta chỉ nghĩ đến nữ nhân như những thứ tiêu khiển trong cuộc đi tìm hoan dục nhưng đâu có ai nghĩ nữ nhân như Tiểu Ngọc cũng có tâm tư và hoài bão của mình.

Nàng cười khẩy rồi nói:

- Bọn nam nhân trong mắt nàng hẳn là quý hóa lắm phải không?

- Ta không nghĩ như vậy. Có người này người khác. Nhưng với Kim Ngạo Thiên thì còn những điều Tiểu Ngọc chưa biết.

- Ta chưa biết gì nào?

Nàng đặt tay lên ngực Băng Linh, nhỏ nhẹ hỏi:

- Tiểu Ngọc đã từng ân ái với Kim Ngạo Thiên rồi... nàng có biết không? Y cũng là nam nhân tầm thường thôi. Y dần bị xác thịt lôi cuốn vào những nhục dục thấp hèn. Có đáng gì là một trang nam tử đại trượng phu.

Tiểu Ngọc nói rồi phá lên cười. Nàng vừa cười vừa nói:

- Ta nói ra điều này chẳng biết nàng tin không nhỉ... Sự hòa hợp trong hoan dục, tạo ra sức mạnh... Mà sức mạnh đó chính là nguồn cảm hứng thi vị của tình yêu đó. Bấy tình của Mỹ Diện Đường Lang được tạo ra bằng chân ngôn này.

Băng Linh cắn răng trên vào môi dưới. Nàng suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Tiểu Ngọc cô nương... Ngạo Thiên còn có một chức trách khác nữa. Huynh ấy còn giữ sứ mạng giải hóa đại kiếp ma nhân. Nên buộc lòng Băng Linh phải kéo Ngạo Thiên ra khỏi bấy tình của cô nương.

- Nàng đã kéo được Kim Ngạo Thiên đó. Hấn vượt thoát khỏi lưới tình của Tiểu Ngọc, còn đoạt lại huyết ngọc và hủy nó tại Kim Đỉnh sơn thánh địa. Y tự hủy mình cùng với huyết ngọc... Y ra đi với ý nghĩ ít ra cũng làm được một điều gì đó để không hổ thẹn với Lăng phu nhân và Cù Bá Nhâm thần cái.

Răng trên của Băng Linh cắn vào môi dưới đến róm máu. Nàng miễn cưỡng nói:

- Vậy Tiểu Ngọc đã khẳng định... Kim Ngạo Thiên đã chết rồi?
- Y chết hay không chết thì cho đến lúc này cũng chẳng ai biết.
- Thế nàng còn hận gì Băng Linh nữa?
- Ta hận nàng bởi trên thế gian này, nàng có cuộc sống hơn ta.

Tiểu Ngọc vỗ vào ngực mình:

- Ta cũng là phận nhi nữ như nàng nhưng lại luôn bị vui dập trong cõi tục trần này. Còn nàng thì có tất cả. Có cả sự ngưỡng mộ của bao nhiêu người tự cho mình là anh hùng hảo hán chỉ vì nàng là ái nữ của Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y. Một vị lão đại hiệp đại thiện nhân nổi tiếng trên giang hồ.

Hừ nhạt một tiếng, Tiểu Ngọc nói tiếp:

- Nhưng xét cho cùng, Triệu Nguyệt Băng Linh cũng chỉ là ả tiểu thư tầm thường chẳng thể nào bì với Dương Tiểu Ngọc. Nếu ta từ vũng bùn ngoi lên để trở thành môn chủ Độc môn thì nàng cho biết dựa vào số phận mà ông trời đã ban tặng.

- Băng Linh không hề có ý tranh đoạt với Dương Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc cau mày, mồ to mắt hết cỡ:

- Không ư?

Băng Linh gật đầu:

- Băng Linh không ngoa ngôn với Tiểu Ngọc đâu.
- Không. Thì sao nàng lại cho ta là dâm nữ?

Nét mặt Băng Linh sượng sùng với câu nói này của Tiểu Ngọc. Nàng cảm tưởng cố hòng mình khô quánh lại chẳng thể nào thốt được ra lời.

Tiểu Ngọc cười khẩy một tiếng rồi nói:

- Triệu tiểu thư cô nương trả lời được à?

- Tiểu Ngọc cô nương... Nếu như Băng Linh mạo phạm ta rất mong được sự khoan dung độ lượng miễn thứ của nàng.

Tiểu Ngọc cau mày:

- Bây giờ thì Triệu tiểu thư mới thốt ra lời nói đó. Vậy hãy cho Tiểu Ngọc biết... nếu như Tiểu Ngọc tiếp tục đưa Tử Quỷ Sử Quách vào bầy tình của mình... nàng có lời kéo y ra như đã từng lời kéo Kim Ngạo Thiên không?

Băng Linh buông tiếng thở dài. Nàng lí nhí nói:

- Tiểu Ngọc cô nương hẳn cũng nghĩ đến bá tính đang gặp họa Ma Thần. Khi Ngạo Thiên bất vô âm tín tại Thánh địa Kim Đỉnh sơn thì tất cả kỳ vọng đều dồn vào Sử huynh.

Tiểu Ngọc nhăn mặt:

- Nói thế đâu có đúng... Tất cả kỳ vọng võ lâm bây giờ đều dồn vào lão gia gia của tiểu thư. Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y.

- Lão gia gia đã làm hết sức mình rồi nhưng ma đạo thì ngày càng hưng thịnh.

Tiểu Ngọc cười khẩy rồi nói:

- Đó là ý trời đâu ai ngăn được.

Nàng ghé miệng vào tai Băng Linh nhỏ nhẹ nói:

- Triệu tiểu thư... ta cũng nên cho tiểu thư biết một bí mật này...

Băng Linh nhìn Tiểu Ngọc, khi nàng nhòm người đối mặt với nàng.

- Tiểu Ngọc cô nương có bí mật gì?

Tiểu Ngọc mỉm cười nói:

- Chẳng bao lâu nữa... Tiểu Ngọc là chủ nhân của cõi nhân gian này.

Tiểu Ngọc vừa nói vừa thò tay vào trong xiêm y của Băng Linh. Tay nàng chạm nhẹ vào đôi nhũ hoa trinh nữ của Băng Linh. Mặc dù chỉ một cái chạm nhẹ thôi nhưng Băng Linh cũng phát hiện ra. Nàng tròn mắt nhìn Tiểu Ngọc:

- Tiểu Ngọc cô nương làm gì vậy?

Tiểu Ngọc điểm một nụ cười mỉm, rồi nói:

- Tiểu thư làm gì hốt hoảng lên vậy... Không nghe ta nói à?

Băng Linh miễn cưỡng nói:

- Tiểu Ngọc hãy rút tay ra khỏi người Băng Linh.

Đôi chân mày Tiểu Ngọc nhíu lại, nàng phá lên cười khanh khách. Vừa cười Tiểu Ngọc vừa rút tay lại.

Nàng nhìn Băng Linh ôn nhu nói:

- Ta nói đến đâu rồi nhỉ? Nàng có nhớ không?

Băng Linh nhìn Tiểu Ngọc bằng ánh mắt tò mò pha trộn nét gì đó sợ hãi.

Nàng lí nhí nói:

- Vì sao Tiểu Ngọc nghĩ một thời gian nữa nàng sẽ làm chủ cõi nhân sinh này?

- À... Đúng như vậy... Chỉ trong thời gian ngắn nữa thôi. Dương Tiểu Ngọc chẳng khác gì một bà hoàng mà tất cả mọi người phải quỳ gối đầu lụy Tiểu Ngọc.

- Sao nàng lại nghĩ như vậy?

- Bởi vì ta biết Âu Dương Đình giờ đã là Hoạt Thiên Ma, chủ nhân của Ma giới.

Nàng đặc ý nói:

- Khi ma giới làm chủ cõi nhân sinh này thì Âu Dương Đình là thiên hạ đệ nhất ma. Còn ta thì nắm được Âu Dương Đình trong bẫy tình của mình. Tiểu Ngọc không làm chủ nhân giới thì ai có thể làm chủ đây?

Băng Linh lắc đầu:

- Tiểu Ngọc cô nương đừng ảo tưởng. Cô nương là người của nhân giới trong khi Âu Dương Đình thuộc về ma giới. Không thể hợp nhất ma giới và nhân giới đâu. Nếu cô nương có cách gì hóa giải được ma kiếp... hãy đến Thiệu Lâm tự.

Tiểu Ngọc nhún vai:

- Sao... Dương Tiểu Ngọc hóa giải ma giới để làm kiếp dân nữ trong nhân giới à? Nghe nực cười quá.

Nàng nói dứt câu vuốt má Băng Linh rồi nhìn nàng nói tiếp:

- Đừng có nằm mơ. Dương Tiểu Ngọc không ngu muội làm một trang anh thư như Triệu Nguyệt Băng Linh đâu. Ý của ta khác nàng và con đường ta đi cũng khác nàng.

Nàng lại vuốt hai má Băng Linh. Động tác của Tiểu Ngọc càng khiến cho Băng Linh hết hoảng.

Băng Linh miễn cưỡng hỏi:

- Tiểu Ngọc cô nương định làm gì Triệu Nguyệt Băng Linh?

Hai cánh môi Tiểu Ngọc nhếch lên, từ tốn nói:

- Ta rất muốn nàng trở thành một dams nữ như Dương Tiểu Ngọc.

Băng Linh biến sắc. Nàng miễn cưỡng nói:

- Băng Linh khác với Tiểu Ngọc.

- Chúng ta đều giống nhau, có khác là khác về tâm thức thôi. Nhưng rồi nàng sẽ quen. Nếu trong nhân giới, bọn nam nhân khiến nữ nhi chúng ta như những cánh hoa trong lạc thú thì ngược lại trong ma giới, nữ nhi chúng ta sẽ biến lại bọn chúng như những gã nô dục thấp hèn.

Tiểu Ngọc mỉm cười, nàng vừa cười vừa rà tay xuống cổ Băng Linh.

Băng Linh hốt hoảng nói:

- Tiểu Ngọc... Nàng làm gì vậy?

- Ta thích được sở hữu thân xác nàng chứ có gì đâu. Tại sao cứ phải nam nhân mới được quyền sở hữu thân xác nữ nhân mà nữ nhân không được quyền tìm cái mình muốn trong thân thể mình.

Băng Linh biến sắc. Nàng hỗn hển nói:

- Tiểu Ngọc... Đừng làm người biến thái.

Đôi chân mày Tiểu Ngọc nhíu lại. Nàng trang trọng nói:

- Sao lại gọi là biến thái được... Chẳng qua nàng chưa quen... Nhưng rồi nàng sẽ quen và chẳng có gì phải lạ lùng hay hốt hoảng cả. Cũng chẳng có gì gọi là biến thái cả.

Tiểu Ngọc vừa nói vừa từ từ vệt ngoại y của Băng Linh. Sắc diện Băng Linh biến sắc qua màu nhợt nhạt. Nàng ngưng chín người, Băng Linh vốn vã nói:

- Tiểu Ngọc... Đừng quên Băng Linh là nữ nhân.

Tiểu Ngọc như chẳng màng đến lời nói của Băng Linh mà tiếp tục cởi nốt chiếc yếm của nàng.

Băng Linh lắc đầu:

- Tiểu Ngọc... Băng Linh xin nàng... Đừng làm như vậy... Ta và nàng đều là phận nhi nữ như nhau. Nàng đừng làm cho ta sợ.

Tiểu Ngọc mỉm cười, ôn nhu nói:

- Có gì mà nàng phải sợ, phải hốt hoảng như vậy. Nếu trong tay bọn nam nhân ví như Kim Ngao Thiên hấn nàng không sợ hãi chút gì. Chẳng qua hấn là nam nhân ư?

Tiểu Ngọc hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Bọn nam nhân có đáng gì chứ. Bọn chúng không biết tiếc ngọc thương hoa đâu, mà chỉ biết mỗi một việc chiếm hữu và vùi dập thôi. Còn phận nữ nhi như ta và nàng mới biết được thân xác nữ nhi đáng quý như thế nào.

Tiểu Ngọc nói rồi cúi xuống hôn vào môi Băng Linh. Nàng dùng tay ghì đầu Băng Linh lại nhìn vào mắt nàng.

Tiểu Ngọc gần giọng nói:

- Nếu nàng không cho ta âu yếm nàng thì ta sẽ giao nàng cho Ngô Mộng Khanh. Gã cũng là một nam nhân, lại là một điệp khách, một kẻ chẳng biết tiếc ngọc thương hương.

Băng Linh bặm môi. Nước mắt trào ra khóe mắt. Nàng hờn hển nói:

- Tiểu Ngọc... Đừng làm vậy... Băng Linh sợ lắm...

Tiểu Ngọc hơi nhóm người lên. Nàng hừ nhạt một tiếng:

- Nàng đúng là hạng nữ nhi tầm thường.

Băng Linh gật đầu.

- Đúng như vậy... Băng Linh chỉ là hạng nữ nhi tầm thường chẳng thế nào bì và sánh với Mỹ Diện Đường Lang Dương Tiểu Ngọc.

Băng Linh những tưởng đầu lời nói này của mình sẽ khiến cho Dương Tiểu Ngọc buông tha mình, nhưng Tiểu Ngọc lại phá lên cười khanh khách. Nàng vừa cười vừa nói:

- Được... nàng đã tự nhận mình là nữ nhi tầm thường thì Tiểu Ngọc sẽ hủy hoại luôn sự tầm thường đó trên thể xác nàng.

Vừa nói Tiểu Ngọc vừa đặt tay lên ngực Băng Linh. Đôi ngọc thủ của nàng ôm kín hai quả tuyết lê căng cứng của Băng Linh. Mặc dù đôi gò bồng đảo của Băng Linh vẫn còn chiếc yếm che kín nhưng nàng vẫn cảm nhận rõ mồn một mười ngón chỉ của Tiểu Ngọc đang bấu cứng vào hai vòng ngực của mình.

Băng Linh hốt hoảng nói:

- Tiểu Ngọc...

Lời còn đọng trên miệng Băng Linh, thì tiếng niệm Phật hiệu của Diệu Tịnh sư thái cất lên.

- Nam mô Quan Thế Âm bồ tát.

Nghe tiếng niệm Phật hiệu của Diệu Tịnh sư thái. Băng Linh như trút được cả một ngọn thối son trên vai mình. Ngược lại Tiểu Ngọc sững sờ bởi sự xuất hiện quá đột ngột này của vị sư thái.

Nàng bật đứng lên khỏi tràng kỷ, đối mặt với Diệu Tịnh sư thái.

Tiểu Ngọc gắt giọng nói:

- Mụ ni cô này làm cho bốn môn chủ mất cả hứng thú.

Vừa nói Tiểu Ngọc vừa bất ngờ chớp động thân pháp vươn trảo thộp đến yết hầu của Diệu Tịnh sư thái. Trảo công của nàng cực nhanh nhưng Diệu Tịnh sư thái còn nhanh hơn. Bằng một thế ung trảo công của Phật môn, Diệu Tịnh sư thái thộp ngay vào trảo thủ của Tiểu Ngọc.

Đôi trảo dính chặt vào nhau như đôi móng vuốt của hai con linh điểu trong cuộc giao chiến khốc liệt.

- Chát.

Hổ khẩu Tiểu Ngọc tê rần.

Nàng nhận ra ngay mình gặp phải một đối thủ cực kỳ cao minh, mà mình chưa phải là đối thủ. Tiểu Ngọc hốt hoảng rút tay lại nhưng hữu thủ vẫn dính chặt lấy ung trảo công của Diệu Tịnh sư thái.

Diệu Tịnh sư thái niệm Phật hiệu:

- Nam mô Quan Thế Âm bồ tát.

Vừa nói Diệu Tịnh sư thái vừa vỗ chuông vào đàn điền Tiểu Ngọc.

- Bộp...

Tiểu Ngọc khựng người xuống.

Cùng lúc Diệu Tịnh sư thái buông trảo thủ của nàng. Tiểu Ngọc khụy chân quỳ ngay xuống trước mũi hài của Diệu Tịnh sư thái.

Nàng biến sắc ngẩng lên:

- Sư thái.

Diệu Tịnh sư thái chấp tay niệm phật hiệu:

- Nam mô Quan Thế Âm bồ tát cứu khổ cứu nạn chúng sinh.

Tiểu Ngọc cúi mặt nhìn xuống đất lí nhí nói:

- Sư thái hãy tha mạng cho Tiểu Ngọc.

Diệu Tịnh sư thái nhìn Tiểu Ngọc từ tốn nói:

- Nếu Dương cô nương chịu quay đầu lại về với chính đạo, thì vẫn còn cơ hội tay rửa bụi hồng trần. Chúng sinh sinh ra trong cõi nhân thế này đã phải chịu bao phiền lụy tục nhân.

Buông một tiếng thở dài, Diệu Tịnh sư thái nói tiếp:

- Cô nương có hứa với bản ni quay về chánh đạo không?

Tiểu Ngọc lí nhí nói:

- Dạ... Sư thái bắt Tiểu Ngọc làm gì, Tiểu Ngọc nghe theo sư thái.

- Nam mô Quan Thế Âm bồ tát. Vậy bản ni sẽ đại khai phật môn xuất gia cho cô nương.

Buông một tiếng thở dài, sư thái nói tiếp:

- Dương cô nương đồng ý không?

Tiểu Ngọc lí nhí nói:

- Tiểu Ngọc đồng ý.

Nàng vừa nói vừa dùng tay rút ngay những cây trâm cài trên tóc mình. Mái tóc dài đen mượt, bóng gọn của nàng xỏa ra đến ngang vai. Nàng ngẩng lên nhìn Diệu Tịnh sư thái:

- Sư thái... Nếu Tiểu Ngọc có duyên với phật môn, xin sư thái xuống tóc xuất gia cho Tiểu Ngọc.

Băng Linh chau mày khi nghe những lời nói này của Tiểu Ngọc. Nàng không ngờ Tiểu Ngọc lại biến đổi nhanh như vậy.

Vừa mới đây thôi nàng còn là một con người biến thái cực độ, thế mà giờ đây trước sự hiện diện của Diệu Tịnh sư thái thì Tiểu Ngọc bỗng chốc trở nên nhu hòa.

Băng Linh nheo mày nghĩ thầm trong đầu:

- "Người ta có thể thay đổi cá tính nhưng bản chất thì đâu thay đổi được, còn Tiểu Ngọc thay đổi quá nhanh, hay là...."

Ý nghĩ đó lướt qua tâm thức nàng, Băng Linh giật mình thét lớn:

- Sự thái cẩn thận...

Sự cảnh báo của Băng Linh đã quá muộn.

Khi nàng thốt ra lời nói đó thì mái tóc dài mượt mà của Tiểu Ngọc đã quất ngược lên. Mái tóc đó chụp thẳng vào mặt Diệu Tịnh sư thái.

- Chát...

Diệu Tịnh sư thái đầu gối Tiểu Ngọc lại có thủ đoạn cực kỳ gian trá và linh hoạt của Tiểu Ngọc, nên gần như không có phản xạ gì mà hứng trọn cả mái tóc dài của nàng vào chính diện.

Diệu Tịnh sư thái loạng choạng, thì Dương Tiểu Ngọc bật đứng lên, cùng với mũi châm điểm tới Diệu Tịnh sư thái.

Nàng vừa phát động chiêu công chết chóc đó vừa nói:

- Môn chủ Độc môn để xuống tóc xuất gia đầu Phật lắm hay sao?

- o O o -